

ZPRAVODAJ 20. ROČNÍKU SETKÁNÍ DIVADELNÍ, HUDEBNÍ, TANEČNÍ, LITERÁRNÍ, VÝTVARNÉ A JINÉ ALTERNATIVY
PRAHA PARDUBICE BRNO



Divadlo Gasparego – M. B. Koltés: **Boj černocho se psami**



Nèro Scartch

SOBOTA 5. 10.

Studio Hrdinů
DEN NEXT

16:00 Malý sál – Open Stage / Divadlo La'My / Vanda Z. Hutařová: Centrifuga Hadr

Autorská hra se zabývá se tématem „útěku“, pojednává o lidech, kteří spěchají, kteří utíkají, aniž by často věděli proč a kam. Ukazuje společnost, která se obává vybočit z již zavedeného systému a tak jen naučeně využívá klasických schémat chování, komunikačních klišé a točí se ve víru stereotypů.
SCÉNÁŘ a **REŽIE**: Vanda z. Hutařová, **DRAMATURGIE**: Lenka Smrčková.

17:30 Malý sál – Veronika Dombrovská: Postel Premiéra Jedna herečka – dva projektory

„Připadá mi, že mívám brutální, iracionální pocity zamilovanosti, naprosto neovladatelná euforie, koncentrace na jednoho člověka, trvá to pár dnů a je to jako... extáze, kterou jsem nikdy neměla, ale asi tak bych to k tomu přirovnala. Takový pocit, klasický, jarní, takový pocit, který tě úplně naplní, že asi vlastně ani nepotřebuješ jíst, protože jídlem bys třeba zamazal tu chuť, kterou si představuješ, že ten vzduch všude kolem má.“

KONCEPT a **REŽIE**: Veronika Dombrovská, **SCÉNOGRAFIE, VIDEO**: Mattěj Frank. **HRAJE**: Anna Zelinková.

18:30 Malý sál – Janka Micenková: NEKROgames

Cynická tragikomédie o lidské samotě a sebedestruktivitě, které člověka můžou pohltit a zničit pokud se těmto problémům nedokáže z různých důvodů postavit. Jestli člověk příliš dlouho žije a JE proti své přirozenosti, je zacyklený v jistém status quo a nedokáže nebo nemá sílu změnit to k vyrovnanějšímu postoji, tak se postupně může dostávat do hraničních psychických i fyzických problémů.

SCÉNÁŘ a **REŽIE**: Janka Micenková, **DRAMATURGIE**: Veronika Musilová a Milan Rezáč, **SCÉNOGRAFIE**: Petra Lebdušková, **KOSTÝMY**: Markéta Šafáriková, **CHOREOGRAFIE**: Petra Pellarová, **LIGHTING DESIGN**: Reiner Nagel. **HRAJÍ**: Martina Balážová, Pavla Drtinová / Tezeza Virtová, Pavel Kryl, Ondřej Lemon, Rostislav Trtík.

20:00 Velký sál – Divadlo Gasparego – M. B. Koltés: Boj černocho se psami

Divadelně sugestivní příběh o latentním strachu z jinakosti, který plodí nenávisť, představí slovenský host. Inscenace získala na festivalu Scénická žatva Cenu za Tvorivý čin roku 2012.
REŽIE, SCÉNA a **VÝBĚR HUDBY**: Ján Mikuš, **PŘEKLAD**: Michaela Jurrovská, úprava a **DRAMATURGIE**: Jana Mikuš Hanzelová, **KOSTÝMY**: Dorota Hajková. **HRAJÍ**: Stanislav Štofčík, Ľubomír Raši, Mario Kermiet, Helena Hajková / Zuzana Rohoňová, Ľudmila Klimková, Peter Danko.

21:30 Open Air performance před Veletržním palácem – NOT.FOR___: FUNKČNÍ-DYSFUNKČNÍ

Jak poznáte, že něco funguje? Jak poznáte, že něco nefunguje? Co děláte, když něco nefunguje? Opravíte to? Nahradíte to? Zničíte to? Nebo na to jen zapomenete? Co děláte, když něco funguje perfektně? Opravíte to? Nahradíte to? Zničíte to? Nebo na to jen zapomenete?

KONCEPT: Antonín Brinda a Fortuna Hernandez Diaz.

Vytvořeno speciálně pro festival

22:00 Velký sál – Koncert – Nèro Scartch

Projekt stejnojmenného multiinstrumentalisty. Tvorba nemá žánrové hranice, pohybuje se někde v rozmezí tvrdé elektronické hudby s metalovými kytarami, přes ambient až k industriálu.

Vystoupení probíhají s živou kapelou, kterou tvoří Jan Drábek, Jared Ennock a Jan Matějka

DIVADLO NEJSOU JEN PANIČKY A PÁNOVÉ V KOSTÝMECH



NEKROgames

Jana Micenková (*1980) je česko-slovenskou scénáristkou a režisérkou. Festival ...příští vlna/next wave... uvede v sobotu 5. října ve Studiu Hrdinů její inscenaci NEKROgames. Při té příležitosti bychom vám ji rádi trochu představili.

Jano, na letošní festival jste přijela s inscenací, u které máte na svědomí scénář i režii, zároveň jste v minulosti režírovala např. studentské filmy Co nového, Terezko? a Děvčátko do světa. Jak je to tedy s vaším vztahem k divadlu a filmu?

Původně jsem studovala FAMU, kde jsem natočila pár studentských filmů, postupně jsem přičichla k divadlu – během pěti let jsem napsala a zrežírovala svoje tři hry. Obojí mně fascinuje, a na obojím shledávám jisté kouzlo. Na divadle mně fascinuje síla přítomnosti, a na filmu zase nadčasovost.

Když se věnuju dlouho jednomu, začne mi chybět druhý a naopak. Nejvíc mně baví vytvořit vlastní text (filmový nebo divadelní scénář) a pak pracovat na jeho realizaci.

Máte nějaký umělecký vzor. Nějakého tvůrce, který vás inspiruje, soubor, se kterým byste chtěla pracovat?

Momentálně nemám žádný vzor tady v ČR. Nějak mi všechno přijde stejné. Stejně nudné a povrchní. Ale vyrůstala jsem na bývalé Komedii, která mě přesvědčila, že i divadlo se dá dělat kvalitně a úderně. Do té doby jsem totiž měla za to, že divadlo jsou jen paničky a pánové v kostýmech, kteří odříkávají nějaké nudné klasické texty s hodně špatnými hereckými výkony (předtím jsem se totiž měla možnost seznámit spíš jen s komerčním a měšťáckým divadlem).

Když se chci inspirovat, jdu většinou na nějaký festival, např. festival německého divadla. Líbí se mi německé divadlo, líbí se mi naturalistické až dokumentární divadlo, kde jsou herci živí, oškliví a prostě takoví, jací lidé ve skutečnosti jsou.

V roce 2012 jste s textem hry NEKROgames vyhrála slovenskou soutěž“VEJK AP!”, sama jste z Košic. Jak vnímáte své rozkročení mezi tyto dvě země? Uvádíte své hry pro české i slovenské publikum? Mají nějaká specifika?

Necítím se úplně rozkročená, protože jsem z česko-slovenské rodiny, takže i SR i ČR považuji za svůj domov. Zatím jsme hráli jen v ČR, i když se chystáme na turné do SR. Nedokážu tedy posoudit, jestli by slovenské publikum reagovalo nějak výrazně jinak, nebo nějak specificky slovensky. Myslím si ale, že určitý způsob humoru, takového drsnějšího, který mám moc ráda, je blízký spíš Slovákům, konkrétně těm z východního Slovenska. Někdy mám dojem, že to, co je u nás na východním Slovensku v podstatě normální vtíp, tak je tady už přes čáru, na zdejší poměry moc nechutné nebo tak.

U zmiňované hry jste podepsána jako autorka scénáře a režisérka. Neláká vás vydat se v nějaké hře sama na jeviště?

Proboha, to ne. Nemám ráda takové ty všeumělce: sám si napiš, zrežíruj, sám si zahraj, zazpívej a snad i zatleskej. Divadlo je pro mě přeci jen kolektivní sport a baví mně objevovat věci společně, spojit energie, setkat se s lidmi, s kterými bych se třeba normálně nesetkala, a pokoušet se najít společnou řeč.

A taky si myslím, že neumím moc hrát, na jevišti bych měla trému. Herců, co neumí hrát je tady dost, proč rozšiřovat jejich řady.

Co předcházelo NEKROgames?

Napsala jsem zatím tři hry. Jedna je v podstatě předělávka z původního filmového scénáře (Co nového, Terezko?), druhá je Velký šváb na facebooku a třetí NEKROgames.

První dvě hry jsem zrealizovala s mým ex-souborem Žízeň po divadle. Byl to amatérský soubor, naučila jsem se hodně, ale pak už jsem měla dojem, že se musím posunout dál, mezi herce, pro které je herectví něco víc než jen pouhý koníček. Amatéri většinou mají málo času, a to mě rozčilovalo.

Jinak ale vlastně úplně nevím, kde je hranice mezi „profi“ a „neprofi“. Potkala jsem mnoho šikovných herců mezi neherci, a mnoho lůzrů a diletantů mezi tzv. „profi herci“.

Máte nějaký vysněný prostor, kde byste ráda něco zinscenovala? Místa, která vás inspirovala – nebo naopak ta, na která byste se s divadlem raději už nevrátila?

Nejsem úplně ten typ, který by se zaměřoval na nějaké site-specific nebo dramaturgii prostoru. Když to řeknu úplně stupidně, je mi to jedno, kde budeme hrát, hlavně ať přijdou lidi, ať je tam základní vybavení, světla, která potřebujeme, a ať se lidi baví. To je asi základ. Pak mi je jedno jestli budeme hrát na střeše katedrály nebo ve sklepě. Každopádně je pravda, že při tvorbě hry mně postupně napadá i prostor, který by se pro ni hodil nejvíc. Pro NEKROgames se podle mně nejlépe hodí malý, až stísněný prostor, kde je divák tak blízko herců, že má dojem, že je v tom (v příběhu GAMES) s nimi a že před ním nemůže utéct, že se ho to blízce dotýká.

Jinak nemám speciální vysněný prostor, a nevzpomínám si ani na prostor, který by mně tak výrazně zklamal, že bych se tam už nikdy nechtěla vrátit.

Máte svoje herce, se kterými pracujete nebo pokaždé hledáte lidi pro konkrétní inscenaci, konkrétní projekt?

Není lehké udržet soubor, hlavně za takových punkových podmínek, kdy si všechno musíte dělat sami a o penězích si můžete nechat zdát. Zatím hrajeme NEKRO, a pak se uvidí. Takže odpověď: nejsme úplně soubor, sešli jsme se zatím jen při spolupráci na NEKROgames.

Můžete prozradit, na čem pracujete v současné době? Jaká témata, která se vám honí hlavou, by se třeba mohla stát součástí příští hry?

Honí se mi hlavou mnoho témat. Některá jsou pro mě ale tak zásadní a osobní, až se bojím do nich pustit, poněvadž mám dojem, že ještě nepřišel ten správný čas, a já od nich ještě nemám odstup. Nechci to uspěchat. Pak jsou témata spíš ze současnosti, podobně jako Nekro. Mezilidské vztahy a nějaký sociálně kritický pohled na tu naši moderní dobu, která se mi zdá čím dál víc zrůdnější a šílenější. Kamkoliv jdu, všude jsou témata. Druhá věc je umět je zpracovat nějak na úrovni. Tady mám totiž někdy dojem, že je v některých hrách skvělé téma, ale zpracování je strašně povrchní. Prostě takové rychlokvašky. Jako by se umělci báli jít víc do podstaty. Ono je to ale vždycky těžké, nést kůži na trh.

Klára Zindulková

TŘI OTÁZKY PRO ALEXE ŠVAMBERKA, AUTORA KNIHY NASAZEN V KOREJI A V PROJEKTU AKCE K

Kdy jste se rozhodl, že se budete věnovat, ať už publikačně, nebo divadelně tématu Čechoslováků nasazených v Koreji?

To se nedá říct, že jsem se rozhodl. Když něco děláte, tak neuděláte vědomé rozhodnutí, teď se budu věnovat tomuhle. Můj otec byl mezi příslušníky naší armády, kteří byli v Koreji. Se-psal část svých vzpomínek a protože o to projevil zájem nakladatel, tak se to muselo nějakým způsobem dotáhnout, aby to nebyly izolované vzpomínky jednoho člověka. Obzvláště, když jde o událost, která se vlastně od konce padesátých let tady příliš nezmiňovala, přestože paradoxně ta dozorcí komise funguje stále a my jsme v ní měli své zástupce do třidevadesátého roku.

Setkal jste se kromě vašeho otce ještě s nějakými pamětníky?

Navštívil jsem asi pětadvacet lidí, kteří tam byli v tom období padesát tři až padesát šest, se všemi jsem hovořil. S některými jsem natočil rozhovory a právě z těch sou vytržené použité hlasové samplý, který budou v představení zaznívat.

Jak nahlížíte na rozdílnost Koreje, jakou popisují pamětníci a jakou můžeme vidět dnes?

Já jsem tedy byl jenom v jižní. Obě Koreje prodělaly obrovskou industrializaci, v době, kdy tam působili českoslovenští členové DKNS (Dozorčí komise neutrálních států), byla Korea rozbombardovaná a rozoraná válkou. Američané nešetřili na množství bomb a Číňané nešetřili na množství vypálených dělostřeleckých granátů a byla to zaostalá zemědělská země. Zatímco dneska jsou to obě průmyslové země, přestože se třeba můžeme bavit o tom, že Severní Korea je chudá a zaostalá, tak je potřeba si uvědomit, že to je průmyslově vyspělá země, která zvládá bez větších problémů relativně moderní technologie. Jižní Korea je v dnešní době jednou z nejmázyraznějších ekonomik světa, takže je tam samozřejmě mnoho věcí, které se zcela změnil. I když ta společnost, aspoň ta jihokorejská se vnitřně mění. Mnohem pomaleji se mění vnitřně, než technologicky. ●

SVĚT JE TEĎ NESMÍRNĚ UBOHÝ...

Bílé divadlo z Ostravy uvede v neděli 6. října v rámci letošní... příští vlny/next wave... svou zatím poslední inscenaci Sidonie Nádherná. Nejen o ní je náš dnešní rozhovor s uměleckým šéfem Bílého divadla z Ostravy, Janem Číhalem.

Nejprve něco k samotnému souboru Bílého divadla, které loni oslavilo 30 let od svého vzniku. Jak rychle se mění obsazení souboru? Kdo je v něm od začátku a kolik lidí tvoří jádro dnešního Bílého divadla?

Bílé divadlo jsme založili v roce 1982 tři – já spolu s Ludkem Jičínským a jeho bratrem Petrem. Tito zakládající členové jsou v souboru dodnes, na ně se postupem doby nabalilo (za účelem jednotlivých inscenací), dalších sedm lidí, takže v současné době má divadlo deset stálých členů, v případě potřeby i více.

Jakých profesí jsou vaši členové – těžíte při vytváření inscenací také z jejich pracovních zkušeností a zážitků?

Nikdo z nás se divadlem nikdy neživil, každý má své civilní zaměstnání. Máme tu majitele knihkupectví Artforum, daňového poradce, poštovního zaměstnance, několik pracovníků v propagaci, studující...

Vy sám také nejste původní profesí divadelník. Jak se promítá vaše práce do divadla a naopak?

Já sám jsem byl čtyřicet let rentgenovým laborantem, teď jsem už důchodce, myslím si, že právě práce ve zdravotnictví byla, spolu s těžkým onemocněním, asi největším impulsem pro dramaturgii Bílého divadla.

Dá se vybrat nějaká z vašich her, která je vám osobně nejbližší? Nebo která podle vás nejlépe vystihuje ducha Bílého divadla?

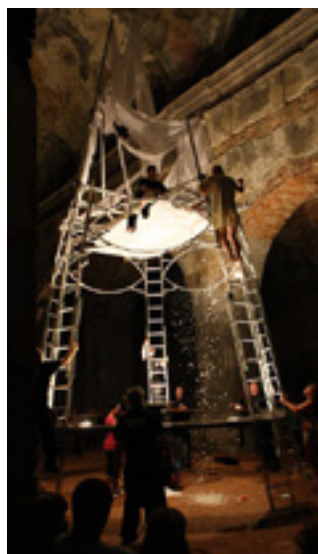
Kromě Lyžařů (Ty, který lyžuješ, pozn. red.), které dodnes hrajeme, to jest 16 let, je pro mě a asi pro celý soubor nejvíce určující inscenace z roku 2005 Z tohoto obrazu už nikdy neodejdu – kolotoč života a smrti, kantorovská divadelní féerie, zhodnocení našeho divadelního názoru.

Sledujete na české nebo mezinárodní kulturní scéně podobné soubory, projekty? Je někdo, s kým byste rádi spolupracovali?

V loňském roce jsme uvedli na festivalu v Maďarsku inscenaci Zde – na ostrém rozhraní života (POSTELE) a při té pří-



Ty, který lyžuješ FOTO: FRANTIŠEK ŘEZNIČEK



Občerstvení – Refrigerium v opavském kostele sv. Václava FOTO: ALEXANDER SATINSKÝ

ležitosti jsme tam zhlédli vystoupení budapeštské Companie – to bylo velmi blízké naší divadelní poetice, s těmi bychom spolupracovali rádi.

Hrajete pokaždé někde jinde, někdy v divadle nebo tělocvičně, jindy na náměstí nebo v přírodě. Jak se dá takové stěhování skloubit s mnohdy velkorysími rekvizitami? Už jen představa dopravy pětadvaceti nákupních vozíků pro Opilý koráb nebo té spousty postelí z Postelí...

Když už jsem zmínil Postele, ano, je to docela těžké v amatérských podmínkách převážet šest velkých postelí, k tomu ohromná vrata a další rekvizity, stejné těž-

kosti máme i s kolotočem a s kotlem na polévku. Ale největší problém je s naším Občerstvením – Refrigeriem. To je monstrózní kruhový bar, který stavíme asi sedm hodin a stejnou dobu bouráme – je to pro nás skutečná řehole.

Je možné, že v budoucnu objevíte nějaký svůj vysněný prostor a tam se souborem nastálo zakotvíte, nebo raději putujete po dalších a dalších prostorech?

Pro Bílé divadlo je v posledních letech určující především veřejný prostor, ať už jsou to náměstí, tovární haly, velké, prázdné prostory sálů, tělocvičen. Naše poslední inscenace, Sidonie Nádherná, se hraje na schodišti.

Nehrajete ale jen u nás. Kam všude jste se už s Bílým divadlem podívali a kterou inscenací mají ve světě rádi?

V roce 1997 měla v Roxy premiéru inscenace Ty, který lyžuješ, podle Veliškových kreseb nahých lyžařů. To nás nakoplo do světa, hodně jsme jej hrávali ve Francii, ale také v Belgii, Holandsku, na festivalu v Turíně, v Kyjevě, v Archangelsku... Inscenace Červený kohout letí k nebi se v dalších letech zase hrálo před Divadlem Na zábradlí, přímo v tomto divadle pak naše akce, věnovaná památce Petra Lébla, Tady je klátivý klátí...

V červnu měla premiéru inscenace Sidonie Nádherná, kterou v říjnu uvidí návštěvníci pražské... příští vlny/next wave... Prozradíte něco z ní?

Nashromáždilo se toho ve mně tolik, že to přece musí mít nějaký smysl. Co víme o tom, jak všechno, co zakoušíme, co prožíváme s radostí i co vytrpíme, působí na budoucí svět, třeba na to, co právě kvete, na každý zelenající se list... Nerozumím tomu, že teď chce každý druhému uškodit a má z toho radost. Jsem tak smutná, že nikde nevidím lásku jednoho k druhému. Svět je teď nesmírně ubohý...

Klára Zindulková

ŠESTICE POCTĚNÝCH 2013 A JEJICH VEČER

MOTTO: „NE KAŽDÁ VLNA PŘINÁŠÍ NĚCO PŘEVRAVNÉHO, ALE KAŽDÁ JE JINÁ.“ (M. O. Š.)



Tři alternativci – Živoucí poklad Andrej Krob, René Levínský a Vladimír Hulec

Pátek 4. října, polovice festivalu, Studio Hrdinů. Šest lesknoucích se zrcadel, tradičně připravených Petrem Niklem, se postupně dostalo do ruky další vlně lidí, kteří se významným způsobem zasloužili o rozkvet české alternativní kultury.

Režie letošního předávání poct se ujal Miloš Orsoň Štědroň, sám loni titulovaný poctou Osobnost roku. Celý večer sice zůstal schovaný za klavírem, ale neviditelnost plně vyvažoval svouslyšitelností. Bluesové i žánru se vymykající písně a znělky patřily většinou do repertoáru jím organizovaných hudebních divadel, některé kousky však byly připraveny přímo pro tento večer. Moderátorského mikrofonu se ujal Jiří Štrébl.

Se samotným předáváním poct se, abychom tak řekli, žádné velké cavyky nedělaly. Většina poctěných vystoupila na jeviště, přebrala květinu a tradiční kulaté vyznamenání, a protože s plnými rukama stejně nejde gratulovat, po chvíli váhání z jeviště zase sestoupila.

1. PUBLIKAČNÍ ČIN ROKU

První poctu předal v podání Jiřího N. Jelínka sám Antonín Dvořák (z inscenace Tony D.) a přebral ji poněkud zaskočený, ale potěšený **Jan Dvořák**.

„O ničem jsem nevěděl, jinak bych si samozřejmě vzal sako! Byl jsem absolutně dezorientovaný – napříč divadelními obory se vždycky pohybovalo několik Janů Dvořáků, tak jsem přemýšlel, který z mých slovných jmenovců si pro Poctu jde. Na sebe bych ani nepomyslel.“

Zas tak nepochopitelné to není. S Pražskou scénou za sebou letos máte dvacet let.

„O to jsem byl dezorientovanější. Dokud jsem se na ...Next wave... podílel, vždycky jsme se s kolegy snažili, aby se Pocta udělovala za jednu konkrétní knížku, která předešlý rok vyšla. Tak jsem i přemýšlel, co jsem sám sepsal a nemohl jsem si na nic vzpomenout...“

Vzpomenete si ještě na úplně první publikační počin Pražské scény?

„Ten si pamatuju úplně živě. První publikace pod hlavičkou Pražské scény se distribuovala na premiéře Kroftova projektu Babylónská věž v červenci 1993. Stejnomená kniha měla být programem k inscenaci a zároveň skrytou monografií Josefa Kroftu s anglickými a francouzskými texty. Symbolické je, že právě s Josefem Kroftou jsem po dvaceti letech křtil v Hradci Králové knihu o Studiu Beseda. Tak se mi to pěkně uzavřelo.“

Uzavřelo? Ale na webových stránkách máte v charakteristice nakladatelství na prvním místě slovíčko „vize“. Jaká je tedy vaše další vize?

„Vůbec se neptejte nebo se orosím hrůzou! Vizí mám na dva až tři lidské životy, vidím před sebou hotové knížky, jen je udělat... Aktuálně mám rozdělaných 12 titulů a děším se toho, že se rojí další a další. Budu muset spíš ubrat, dát si klapky na oči a brzdit, abych se z toho nezbláznil.“

Podíval jste se už na svoji Poctu? Víte, co to vlastně je?

„To je přece maska od Petra Nikla! Vidíte, ještě jsem si ji dnes ani pořádně neprohlédnul. Nevím, jak se od posledních let změnila, ale jsem strašně rád, že ji Petr Nikl začal pro festival připravovat a že ji každý rok vyrábí znova a znova. Vážně mě těší, že tak významný umělec, kterého považuji za absolutní špičku a velmi si ho vážím, zachoval festivalu věrnost, a dokonce je tady a mohli jsme si popovídat. To dnes považuji za největší poctu.“

Ke dvacetiletému výročí nakladatelství Pražská scéna chystají Divadelní noviny speciální přílohu s přehledem všech dosud jím vydaných publikací. Můžete se na ni těšit v čísle 17/2013.

2. OBJEV ROKU

Druhé vyznamenání převzala z rukou Československé republiky (postavy z muzikálu Divadlo Gočár) hudebnice **Iamme Candlewick**, jedna z umělekyní a umělců, kteří u nás loni prosadili změnu pravidel po pouliční hraní, tedy busking.

Zatímco ostatní poctění si po skončení večera odešli povídat s gratulanty a uměleckými kolegy, písničkářka usedla za mikrofon a místo mluvení zahájila jemně laděný koncert za doprovodu kytary a flétny.

„Pocta? To je výraz obdivu i symbol konce umělecké činnosti a začátku kariéry.“ – prohlásil před poctovým večerem Miloš Orsoň Štědroň. Uvidíme napřesrok, který z významů převáží.

3. PRODUCENTSKÝ POČIN ROKU

Třetí stříbrný disk putoval do rukou **Ewanu McLarenovi**, zástupci občanského sdružení **Mezery**. Touto Poctou byl oceněn pětiletý projekt Cesty energie, jehož režisérem a spolu s McLarenem autorem konceptu je Miroslav Bambušek.

Ewan McLaren je pohotový muž, kterého jen tak něco neodradí. Přestože předchozím oceněným se nepodařilo říci na jevišti ani slovo, umělecký ředitel Alfréda ve dvoře se chopil mikrofonu a stihl alespoň poděkovat a vysvětlit, jak souvisí divadlo, uhlí, uran a ropa.

Co všechno na sobě máte z ropy?

Dávám přednost balvně. Všechno, co na mě je, je bavlněné. Člověk by si mohl myslet, že bavlna a ropa nemají nic společného, ale bohužel je to naopak. Hnojiva se dělají z ropy, žádné stroje by nefungovaly bez ropy... Nebýt ropy a plynu, tak zdaleka nezískáme tolik surovin, kolik lidé na celém světě potřebují. Bez ropy prostě všichni chcípem.

Už jste si prohlédnul věc, kterou držíte v ruce? Co s ní budete dělat?

Je velká čest být poctěn cenou od Petra Nikla. Nejdřív si ji vystavím doma... Dokud si Miroslav Bambušek nevzpomene, že ji chce taky. Pak si budeme muset stříhnout.



Koncert Iamme Candlewick, která získala Poctu v kategorii Objev roku

Říkáte, že se cítíte poctěn, ale připadá vám předávání vyznamenání jako vhodný způsob zviditelnění alternativního umění? Není udílení cen nějaká česká úchylka?

No... myslím si, že všichni, kdo dělají něco mimořádného, i v oblasti nezávislého umění, si zasluhují hlas podpory. Takže já jsem pro. Nemluvíme teď o sobě, ale zejména pro mladé, začínající tvůrce je to strašně důležité.

Energie? Většina se jí promrhá (přitom se prý nemůže ztratit, tak nevím). – tolik k tématu Miloš Orsoň Štědroň.

4. OSOBNOST ROKU

Čtvrté zrcadlo si počkalo na předání, kterému předcházela vysvětlovací píseň. Jiří N. Jelínek si dal záležet, aby písní o kvazikrystalech řádně uvedl letošní osobnost, zakladatele Divadla Kámen Petra Macháčka. Klidný muž, který měl na svědomí například inscenaci Karkulka, otevírající celý letošní festival, se nenechá vyvést z rovnováhy asi ničím. Snaživému zpěvákovi tedy po doznění jeho písně odvětil, že kámen krystalickou strukturu nemá, ale zato je hladký, ač vlastně na povrchu zdrsnělý...

Z úst Osobnosti je každá informace hodnotná – zajímalo by nás tedy nejdříve, co je dnes za den a čím je významný?

Dneska je čtvrtého října, že jo.? Pátek čtvrtého října. To je takovej den, kdy už začíná podzim... Už bez legrace – když nějaký ježek zůstane venku na povrchu a nenajde si doupek, tak už je to průšvih...

A dále co je to za prostor, ve kterém se právě nacházíme?

Tady to Studio Hrdinů... jako dobrý no. Už je to delší dobu, co jsem tady byl naposled a trochu se bojím... Připadalo mi tehdy syrovější. Jsem dnes mírně zklamán, že se to tak... zjemnilo. Nevím, co ten pocit vyvolává. Možná je ta jemnost jen v tom, že se tu už dva roky něco děje, působí tu energie lidí, kteří tu něco dělají, a kteří jsou někdy i docela kultivovaní – a tím se to z kultivovalo. Nevím, je to problém, nějak z toho prostoru dnes nemám zážitek. To je podobné jako s tou naší alternativou. Nikdo pořádně neví, co to alternativní umění je, ale jakmile se stane trochu etablovaným, i když jen pro malý okruh lidí, tak se zjemní, zabydlí se a vlastně zaniká význam „alternativní“.

Prohlédnul jste si už alternativní předmět, který držíte v rukou? Už víte, na co jej budete používat?

To je úplně jednoznačný! Dám ho do divadla do šatny jako další zrcadlo. Máme tam stísněný prostor a sice máme dvě zrcadla, ale neškodí přidat další... Zvlášť když ho formoval člověk, který do toho něco dal... A navíc ten tvar ... - jeden si aspoň nebude připadat příliš dokonale.

5. PROJEKT ROKU

Na pódium vešla obří myš (postava z Kabaretu Hašek), odzpívala píseň a předala pátou stříbrnou masku. V zastoupení produkční Ludmily Vackové ji přebrala skupina **Spitfire Company**. Organizátory festivalu nadchla svým inscenačním počinem **Antiwords**, využívající materiál Havlovy Audience, ovšem převedený do zvukových smyček a fyzického divadla.

Českou předpremiéru hostil červencový festival Nultý bod, světová premiéra se pak konala 21. září ve Washingtonu. A zatímco Osobnost roku Petr Macháček letošní festival svou Karkulkou otevřel, Spitfire Company ho 10. 10. reprízou poctěné hry naopak slavnostně uzavrou.

Už víte, co budete dělat s tím lesklým stříbrným předmětem?

No rozhodně! Dám to svému synovi jako obranný štít. Je fajn, že jsou tam dva otvory, akorát na prsty, bude se to dobře držet.

A nebudete se o něj hádat s ostatními členy souboru?

Ne. Já jsem teď na řadě, oni už mají svoje ceny. Ani nevím, o co jsem vlastně přišla. Jednu má doma Petr Boháč, další myslím Jindřiška, teď já. Miře bude chybět, ale snad ještě nekončíme...

A máte ponětí, co je to za květinu, kterou jste dostali?

To okolo nevím, ale ta fialová uprostřed je hortenzie, určitě hortenzie!

Gratulujeme! Zástupkyně Spitfire Company byla jediná z oslovených poctěných, která správně určila druh nařalovělé rostliny. Vzhledem k úspěšnosti inscenace Antiwords to také jistě není poslední pugét, který za ni skupina obdržela.

6. ŽIVOUČÍ POKLAD

O klavír stojí opřena už jen jedna kulatá odměna. Nejváženější poctu letos dostává **Andrej Krob (*1938)**. Stejně jako oceněná inscenace Spitfire Company, i dílo Andreje Kroba má mnoho společného s Havlovými hrami. Režíroval jich v různých divadlech mnoho, z toho třeba Žebráckou operu hned třikrát jinak. Nezůstal ale u těch známých - v devadesátých letech uvádí například Havlův Horský hotel a Spiklence. Zakladatele a režiséra Divadla Na tahu jsme blíže představili ve festivalovém deníku Tsunami č. 5, kde s ním také najdete rozhovor.

Stříbrnou Poctu přišel na jeviště předat René Levínský, jenž vzal svou úlohu natolik zodpovědně, že si připravil psané laudatio. Publikum sice vyslechlo toliko poslední odstavec, celý text je však rovněž zaznamenán v pátém čísle letošního Tsunami.

Oceněný Andrej Krob se ocitl na jevišti s Niklovým zrcadlem v jedné ruce a fialovou květinou v druhé. A protože mu René Levínský po svém slavnostním ocenění chtěl podat ruku, režisér neváhal a květinu mu rovnou předal.

Zároveň s René Levínským se na jeviště vyhoupl kurátor festivalu Vladimír Hulec, který jednak přítomné pozval na pokračování večera, totiž avizovaný koncert Iamme Candlewick, jednak poctěnému divadelníkovi osobně pogratuloval. A potřesením ruky přivítal také Levínského, jenž využil příležitost a pugét poslal dál, do náruče Vladimíra Hulce.

A tak přibyl improvizovaně, ale velmi příznačně, ještě sedmý oceněný. Vladimíru Hulcovi, který se letos objevil v roli kurátora festivalu ... příští vlna / next wave... naposledy, se tak dostalo neoficiálního, tak trochu alternativního ocenění za dlouholetou službu festivalu a propagaci alternativní kultury u nás. Od nynějška přebírá jeho úlohu Lenka Dombrovská.

Tereza Hýsková, Klára Zindulková

PROGRAM FESTIVALU

NEDELE 6. 10.

Studio Hrdinů

DEN NEXT-TO-DEATH

17:00 Velký sál – Bílé divadlo – Jan Číhal a Vladimír Machek: Sidonie Nádherná Pražská premiéra

Ve světě, kde je individuální prožitek vším, obrací se pozornost k ženě a ženství. Žena je více svázaná s přírodou, a tím větší blízkost k prvopočátku - v jejím lůně přece vzniká život. Žena zdá se být předurčena k tomu, aby muži ukazovala nové cesty a skýtala mu oporu v nejistém světě - její ruce je svěřeno vést muže tam, kde ho chce mít Bůh...

REŽIE: Jan Číhal a kol., **SCÉNÁŘ:** Jan Číhal, Vladimír Machek,

HUDBA: Jana Sglundová, No Balls Ensemble, Pavel Helebrand.

HRAJÍ: Šárka Nebojsová, Jana Sglundová, Eva Cyprichová, Jan Číhal, Petr a Luděk Jičínský, Rosťa Holman, Jakub Číhal, Jiří Sekáč, Polda Kristin, Valter Kotterba.

18:30 Malý sál – Eva Tálská: Hladový ples Pražská premiéra

Inscenace se dotýká uzurpace směřující k likvidaci českého a slovenského národa, jeví se jako menší či větší koncentrák bez oplocení, ale žijící ve zvláštní tabuizované izolovanosti uprostřed společnosti.

Scénář je vytvořen z cyklu Potopa Františka Halase včetně vybraných Náčrtů a Záznamů. Dále do skladby scénáře patří Modlitba stará - stará, Modlitba za vodu, Krajina s kyvadly a několik čtyřverší ze sbírky Naděje s bukovými křídly - vše od Jana Skácela. Scénář doplňuje báseň Píseň Josefa Čapka a báseň Tvé srdce Agáto... Charlese Baudelaira. Potápějící dům je inspirován snem Tomáše Janybky, Časový proud vychází ze snu Viktora Černického.

REŽIE a SCÉNOGRAFIE: Eva Tálská, **HUDBA:** skladby Petera Gra-

hama, **POHYBOVÁ PŘÍPRAVA A BAROKNÍ TANCE:** Sandra Donáci,

VÝROBA: Antonín Maloň, výtvarná konzultace: Sylva Hanáková.

HRAJÍ: Monika Matoušková, Táňa Janevová, Veronika Troppová, Růžena Dvořáková, Tomáš Janybka, Viktor Černický, Filip Teller.



Eva Tálská: Hladový ples

20:00 Foyer – Poslední debata z cyklu Možnosti alternativy
Na pranýři bude tentokrát Vladimír Hulec.

21:00 Malý sál – AVA'n'GARDE: Akce K Premiéra
Multimediální scénická montáž připomínající pozapomenutou kapitolu historie, kdy českoslovenští vojáci pomáhali dohlížet spolu s Poláky, Švýcary a Švédy na dodržování příměří po korejské válce. Autentické vzpomínky členů Dozorčí ko-

mise neutrálních států z let 1953–1956 spojené zakomponované do zvukové ambientní koláže spojující elektronickou hudbu s akustickými nástroji a s terénními nahrávkami z Koreje doplňují filmy pořízené samotnými účastníky.

NÁMĚT, SCÉNÁŘ a REŽIE: Alex Švamberg, video: Sonja Jurčáková. **HUDBA:** Jana Kneschke – *elektrické housle*, Hamply, Alexandra Niklíčková – akordeon, klávesy, xylofon, Vladimír Štastka – baskytary, Alex Švamberg – elektronika, samply, syntezátory, perkuse, hlas, Andrea Švambergová – hlas.

22:30 Velký sál – Koncert DekadentFabrik

Duchovně se hudba DekadentFabrik vrací k divokému a trochu psychedelickému jazzu starých zakouřených klubů. Jejich živé koncerty bývají často přirovnávány k prožitku po požití tvrdých drog, ale bez následných abstinčních příznaků.

VIDEOPROJEKCE: Ondřej Tuček. **HUDBA:** David Cajthaml – *el. kytara, sampler*, autor hudebních podkladů, Dj Satan (Otto M. Urban) – *sampler*, Mikoláš Chadima – *saxofony*, Ivan Bierhanzl – *el. kontrabas a baskytara*.

ČTVRTEK 10. 10.

NoD/Roxy

20:00 Spitfire Company & Sivan Eldar: Antiwords

Ovlivněno dílem Václava Havla především jeho hrou Audience a jejím legendárním zpracováním režiséra Menzela, který do role sládky obsadil Landovského, jenž během hraní vypil přibližně devět osmistupňových piv. Podaří se Miřence Čechové a Jindřišce Křivánkové překonat tento výkon? Podaří se jim dosáhnout hraničního stavu, který odkazuje na havlovský motiv odcizení a hrabalovskou poetiku samoty. V hlavní roli spolu s aktérkami inscenace i velké hlavy od sochařky Pauliny Skavové a hudba Sivan Eldar speciálně složená pro tuto událost.

KONCEPT: Miřenka Čechová, Petr Boháč **REŽIE:** Petr Boháč, **HUDBA:** Sivan Eldar **LIGHT DESIGN:** Martin Špetlík, Robert Janč **MASKY:** Paulina Skavová.

Festival pořádá o.s. Příští vlna a HAPPY END Production za podpory Ministerstva kultury ČR a Hlavního města Prahy.

Ředitel festivalu → MgA Jakub Matějka / **Kurátoři festivalu** → Lenka Dombrovská a Vladimír Hulec /

Šéfredaktorka Tsunami → Lenka Dombrovská / **Grafika festivalových materiálů** → Studio Designiq /

Produkce → Kryštof Míšek, Jan Chudomel / **PR** → Helena Nobile

MÍSTA KONÁNÍ:

Praha → **Alfred ve dvoře** – Františka Křížka 36, Praha 7 / **Divadlo Kámen** – Nekvasilova 2, Praha 8 / **Rock Café** – Národní 20, Praha 1 / **Roxy/NoD** – Dlouhá 33, Praha 1 / **Studio Hrdinů (Veletržní palác)** – Dukelských hrdinů 47, Praha 7 / **Studio Paměť** – Soukenická 29, Praha 1 / **Trafo Galerie – Puppenkliník** – Kurta Konráda 1, Praha 9

Pardubice → **Automatické mlýny Josefa Gočára** – Mezi mosty 436, Pardubice

CENY VSTUPENEK:
100–250 Kč

CENY PERMANENTEK:
250–960 Kč

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK:
smsticket.cz a ticketportal.cz

INFORMACE:
www.nextwave.cz, info@nextwave.cz

DĚKUJEME



kulturissimo.cz

kult.



TANEČNÍ ZÓNA

i-divadlo.cz



GOOUT
KULURNÍ AKCE JASNĚ A PŘEDNĚ

CityBee

PRÁŽSKÁ SCÉNA



divadlo.cz

